

Vergaderjaar 1983–1984 Nr. 204a

13 924

Regelen ter bevordering van de stads- en dorpsvernieuwing (Wet op de stads- en dorpsvernieuwing)

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR VOLKSHUIS-VESTING¹

Vastgesteld 17 juli 1984

Standpunt van de C.D.A.-fractie

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met instemming en waardering kennis genomen van het wetsvoorstel en verklaarden gaarne mede te werken aan een zodanig spoedige, plenaire behandeling dat de wet op 1 januari 1985 in werking kan treden.

In dit verband wilden zij gaarne vernemen welke dringende redenen er – afgezien van het erkende belang om het nieuwe financiële regime reeds op die datum te effectueren – zijn om deze wet met de bijbehorende algemene maatregel(en) van bestuur voor 1 januari in het Staatsblad te plaatsen.

Ten aanzien van het financiële regime wensten deze leden gaarne te vernemen of en in hoeverre het mogelijk is – indien onverhoopt het voorstel niet op 1 januari 1985 kracht van wet zou krijgen – met toepassing van de thans vigerende regelingen toch de thans met behulp van de «sleutel» berekende verdeling van de middelen te benaderen of te bereiken. Als dit mogelijk is kan dan tevens de huidige rijkscontrole op de gemeenten (grotendeels) achterwege blijven?

Dezelfde leden betreurden het, dat na de zeer ingrijpende wijzigingen in het wetsvoorstel als uitvloeisel van de nota naar aanleiding van het eindverslag, geen nieuwe memorie van toelichting is opgesteld. Mede ten gevolge van de verdere aanpassingen en wijzigingen in het voorstel zijn de strekking en reikwijdte van en de argumentatie voor de diverse artikelen van het voorstel slechts zeer moeizaam te achterhalen. Dit kan leiden tot onjuiste toepassing van deze wet en daarmee tot onnodige teleurstellingen, overbodige procedures en vertraging. Ook de rechtszekerheid van de betrokkene lijkt hierdoor geschaad. Is de bewindsman bereid hierin alsnog te voorzien door na afhandeling van dit voorstel in de Eerste Kamer een zodanige memorie als brochure of anderszins te publiceren?

Tot slot van deze algemene inleiding deelden de leden van de C.D.A.-fractie mede er prijs op te stellen zo spoedig mogelijk het concept van het besluit op de stads- en dorpsvernieuwing, dat reeds op 27 april 1984 om advies is toegezonden aan diverse beroepsinstanties met de daaromtrent uitgebrachte adviezen te ontvangen. Ten aanzien van het wetsvoorstel zelf zouden zij gaarne antwoord op de volgende vragen ontvangen.

¹ Samenstelling: Buijsert (CDA), Kiers (CDA), Mw. Groensmit-van der Kallen (CDA), Van Veldhuizen (PvdA), (voorzitter), Van der Ploeg (PvdA), Van Graafeiland (VVD), Van Tets (VVD), Mw. Tiesinga-Autsema (D'66), Vogt (PSP), IJmkers (CPN), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

Het regeringsbeleid

1. Door de sterk gedecentraliseerde uitvoering van de stadsvernieuwing zal het op rijksniveau, en met name voor de andere departementen vrijwel onmogelijk zijn inzicht te verwerven in de wijze waarop de gemaakte kosten van de uitgevoerde werken verdeeld moeten worden over de onderscheiden posten van de verschillende hoofdstukken van de rijksbegroting, die te zamen over gemeenten en provincies verdeeld worden. Hierbij moet bedacht worden dat deze verdeling per gemeente en van geval tot geval sterk kan variëren en dat ook het aandeel dat de gemeenten op zich nemen ten behoeve van de uitvoering van de stadsvernieuwing op arbitraire wijze over deze begrotingsposten kan worden verdeeld. Dit kan er voor pleiten de volledige financiële en daarmee de volledige beleidsverantwoordelijkheid bij het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer onder te brengen. De leden van de C.D.A.-fractie zouden gaarne de mening van de regering hierover vernemen.

2. In de Coördinatiecommissie stadsvernieuwing worden leden uit de kringen van de gezamenlijke provincies en de gezamenlijke gemeenten opgenomen. De Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening ziet dit blijkens zijn advies van 31 mei jl. als een grenserving tussen de horizontale en verticale coördinatie en tussen interne en externe adviescolleges. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen zich af of dit ook niet het risico in zich bergt van een vermenging van advisering op basis van gedifferentieerde, ambtelijke deskundigheid en advisering op basis van belangenbehartiging. Ook hierover zouden deze leden gaarne de mening van de bewindsman vernemen.

De inspraak

1. Hoewel de woorden «de voorbereiding van» in de titel van afdeling 2 zijn vervallen, wordt in artikel 8 lid 2 slechts gesproken over «beleidsvoornemens», terwijl in artikel 33 lid 1 sub e nog eens een aparte regeling wordt getroffen voor het betrekken van de bevolking bij de uitvoering van een stadsvernieuwingplan. Is hier, met erkenning van het feit dat per plan een nadere uitwerking van algemene inspraakregels volgens de verordening geboden kan zijn, niet sprake van een zekere tegenstrijdigheid? Moeten de algemene inspraakregels ten behoeve van de uitvoering ook worden opgenomen in de verordening ex artikel 8 lid 1?

2. Waar in artikel 8 wordt gesproken over «ingezetenen en in de gemeente een belang hebbende natuurlijke en rechtspersonen» wordt in artikel 33 lid 1 sub e de term «bevolking» gebruikt. Waarom worden deze verschillende termen gebruikt en wat is het eventuele verschil?

De leefmilieuverordening

1. Artikel 9 lid 3 regelt de mogelijkheid voorschriften te geven onder meer ten aanzien van het gebruik van gronden en opstallen. Bij de vaststelling van een bestemmingsplan bestaat dezelfde mogelijkheid, evenwel met de in artikel 10 Wet Ruimtelijke Ordening aangevoerde beperking, dat deze voorschriften slechts om dringende redenen een beperking van het meest doelmatige gebruik mogen inhouden.

Is de toevoeging van deze clausule ook hier overwogen? Zo ja, op welke gronden is er van afgezien? Zo nee, moet de verwezenlijking van het in artikel 9 lid 1 vermelde doel per definitie als zo'n dringende reden worden gezien?

2. Gedeputeerde staten zijn blijkens artikel 28 lid 4 van de Wet RO bevoegd tot het gedeeltelijk goedkeuren van een bestemmingsplan. Bestaat deze mogelijk ook ten aanzien van de leefmilieuverordening?

3. Kan uit de wet worden afgeleid, dat het niet mogelijk is een leefmilieuverordening vast te stellen voor een gebied waarop een stadsvernieuwing-

plan van toepassing en uitgevoerd is, indien hier niet eerder een leefmilieuverordening heeft gegolden?

4. Kan een leefmilieuverordening nog gedurende enkele jaren van kracht blijven na vaststelling van een stadsvernieuwingsplan? Zo ja, wat betekent dan artikel 16 van het ontwerp?

Het stadsvernieuwingsplan

1. Moet artikel 32 lid 1 beschouwd worden als een speciaal op de stadsvernieuwing gerichte aanvulling van artikel 13 van het besluit op de ruimtelijke ordening?

2. Moet uit de gelijke terminologie – «gaat vergezeld van» – gebezigd in artikel 33 lid 1 van het ontwerp en in artikel 10 lid 2 van het besluit op de ruimtelijke ordening afgeleid worden dat de toelichting op het bestemmingsplan en het uitvoeringsschema bij het in het bestemmingsplan genoemd stadsvernieuwingsplan dezelfde status en dus dezelfde rechtsgevolgen heeft voor overheid en burger?

3. Hoe kunnen gedeputeerde staten de financiële uitvoerbaarheid van het stadsvernieuwingsplan beoordelen indien de daarvoor vereiste gegevens – weergegeven in 33 lid 37d 1 sub d – eerst later ingevolge artikel 34 lid 1 worden vastgesteld en desgewenst nog later weer kunnen worden gewijzigd?

4. Hoe moet de relatie van de artikelen 33 en 34 van dit ontwerp en artikel 7 lid 4 juncto artikel 10 lid 2 van het besluit op de ruimtelijke ordening worden gezien?

Financiële bepalingen

1. Hoe stelt de regering zich voor dat gedeputeerde staten het hun opgedragen toezicht ex artikel 42 lid 2 eerste volzin kunnen uitoefenen indien uitvoering wordt gegeven aan de regeringsvoornemens, die door het ministerie van Binnenlandse Zaken zijn aangekondigd door middel van een persbericht van 30 maart 1983, getiteld «Financieel toezicht op de gemeenten wordt gewijzigd» en die, kort gezegd, inhouden dat het preventief toezicht op het gemeentelijk financieel handelen wordt vervangen door repressief toezicht?

2. Kan de regering gegevens verstrekken over de tot en met 1983 gedane investeringen in de stadsvernieuwing, gesplitst in rijksbijdragen, in welke vorm en van welk ministerie ook, en eigen, gemeentelijke, eventueel aanvullende investeringen?

3. Is het waar dat door sommige gemeenten de eigen investeringen als vorderingen op het rijk worden geboekt (zie mededeling van de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken in UCV 100 dd 30 mei 1983, blz. 21, 2e kolom)?

4. Kan een overzicht worden gegeven van de totale bedragen die als zo'n vordering worden beschouwd?

5. Valt de dekking van deze «vorderingen» uit de ingevolge artikel 39 toe te kennen geldelijke steun onder het verbod van artikel 40 lid 1?

6. Kan de staatssecretaris voor elk van de zogenaamde ISR-gemeenten en voor de overige gemeenten te zamen het promillage geven van de verstrekte rijkssteun uit de diverse posten ten behoeve van de stadsvernieuwing over de jaren 1979 tot en met 1983 te zamen, zulks ter vergelijking met de uitkomsten van het nader advies van de commissie «Sleutel»?

7. Terecht heeft de commissie «Sleutel» voorgesteld de prioriteit die aan de stadsvernieuwing in de grote(re) steden moet worden gegeven door middel van een aantal cumulerend werkende factoren en/of coëfficiënten in de verdeelsleutel te honoreren. Aangenomen kan worden dat de thans geldende regelingen een gelijke werking hebben gehad. Een en ander leidt ertoe dat voorshands het tempo van de stadsvernieuwing in de grote steden twee maal zo hoog kan zijn als in de kleine gemeenten of anders gezegd dat de stadsvernieuwing in de grote steden in de helft van de tijd voltooid kan zijn, vergeleken met de tijd die geldt voor de kleine gemeenten. Hoe lang denkt de staatssecretaris daarmee voort te gaan en op welke wijze denkt hij dit te zijner tijd te corrigeren?

Standpunt van de V.V.D.-fractie

De leden van de fractie van de V.V.D. wilden allereerst de vraag aan de orde stellen of aan de onderhavige wetgeving waarvoor meer dan 8 jaar geleden voorstellen werden ingediend, nog wel behoefte bestaat.

Mede omdat door de vele stukken die zijn gewisseld het deze leden moeite kost door de bomen het bos nog te zien, zouden zij het op prijs stellen als de bewindslieden in hun antwoord nog eens zouden willen samenvatten waarom huns inziens deze wetgeving ook onder de huidige toch wel veranderde omstandigheden vereist is.

Zouden zij daarbij willen ingaan op de gedachte dat blijkens onderzoek en waarnemingen de kwantitatieve woningnood – ook in de grote steden – goeddeels achterhaald lijkt te zijn en derhalve in de toekomst – bij een stagnerende bevolkingsgroei – de aandacht meer op de kwalitatieve woningnood zou moeten en ook zou kunnen worden gericht? Dient bij de allocatie van middelen binnen Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer het verschijnsel van bouwsubsidie anders dan voor stads- en dorpsvernieuwing niet geleidelijk te verdwijnen (40 jaar na de oorlog) en is het daarom niet ongewenst aan deze categorie een aparte regulering te wijden? Zou deze niet veeleer in het toekomstbeeld een integraal en het belangrijkste onderdeel van het totale beleid moeten zijn?

Wat, zo vroegen deze leden verder, is het essentiële verschil tussen een stadsvernieuwingsplan en een bestemmingsplan?

Is er geen ruimte om dit laatste een zodanige inhoud te geven dat het de doeleinden met het stadsvernieuwingsplan beoogd verwezenlijkt?

Weliswaar voorziet dit voorstel van wet, aldus deze leden, daarnaast in een leefmilieu-verordening maar juist daartegen bestaan in hun kring nogal wat bedenkingen.

Bestaat er niet veel meer behoefte te bevorderen dat het adagium «bouwen voor de buurt» en het concentreren van alle woningwetbouw in stadsvernieuwingswijken en alle premie- en vrije sector bouw in de stadsuitbreiding wordt verlaten omdat daarmee een eenzijdige bevolkingsopbouw in beide gebieden ontstaat?

Is het niet ook financieel gezien van belang dat ook ruimte wordt gecreëerd voor degenen die met een minder groot beroep op gemeenschapsmiddelen in hun woonbehoeften kunnen en willen voorzien? Is ook niet belangrijker, zo vroegen deze leden verder dat particuliere verhuurders en eigenaar-bewoners kunnen aanhaken bij gemeentelijke renovatieprojecten?

Zou aan de regelingen terzake niet meer aandacht en bekendheid kunnen worden gegeven?

Is het niet zo dat het gevaar bestaat dat onder deze wet vrijwel alle wijken tot stadsvernieuwingengebied zullen worden verklaard met als gevolg dat ook remmen worden gelegd op de ontwikkelingen van de goede panden die zich in die wijken bevinden?

Ten slotte vroegen deze leden of de bewindslieden menen erin geslaagd te zijn de prioriteiten in de verdeelsleutels zo te bepalen dat wordt voorkomen dat men in sommige gemeenten reeds aan vernieuwing van naoorlogse woningen toe is, terwijl men elders met wijken van vóór 1930 nog niet klaar is?

Standpunt van de P.v.d.A.-fractie

De leden van de P.v.d.A.-fractie waren de staatssecretaris en zijn medewerkers erkentelijk voor de voortvarendheid en de vindingrijkheid, tentoon gespreid bij het indienen van de Wet op de stadsvernieuwing. Deze wet kan model staan voor een serieuze decentralisatie, geeft de gemeenten de beschikking over een deugdelijk juridisch instrumentarium en schept een grote mate van beleidsvrijheid.

Nochtans wilden deze leden ook hun zorg vertolken over de werking van de wet en zeer in het bijzonder over de te geringe hoeveelheid financiële

middelen (nauwelijks meer dan handhaving van de voor stadsvernieuwing beschikbare hoeveelheid geld in plaats van de verdubbeling die – op gegronde behoeften – aan de gemeenten in uitzicht werd gesteld). Op die wijze wordt, naast een op zichzelf gunstige decentralisatie van bevoegdheden en middelen, ook het gebrek aan middelen gedecentraliseerd, waardoor de gemeenten ten volle met dit tekort zullen worden geconfronteerd.

Indien men daarbij beseft, dat in zeer veel gemeenten de financiële nood hoog gestegen is, wordt het duidelijk dat het uit eigen middelen aanvullend financieren van de stadsvernieuwing voor de meeste gemeenten onmogelijk is.

Wellicht wil de staatssecretaris in zijn memorie van antwoord in cijfers nog eens weergeven hoe het te verdelen bedrag van circa f 1 miljard is samengesteld. Is het niet zo, dat van de zijde van de andere departementen relatief geringe bedragen ter beschikking worden gesteld? Verdraagt zich dat wel met de in artikel 1 lid 1 gekozen omschrijving van de stads- en dorpsvernieuwing, waarin – terecht – gewezen wordt op de sociale, economische, culturele en milieuhygiënische stelselmatige inspanning, die naast het stedenbouwkundige moeten worden opgebracht?

Hoe stelt de staatssecretaris zich voor – te beginnen met de begroting voor 1984 – de andere departementen meer te laten bijdragen aan het nationale stadsvernieuwingsfonds?

Deze leden wilden nog op het volgende wijzen:

1. Voortgaande met de stadsvernieuwing zal steeds meer blijken, dat renovatie van het midden- en kleinbedrijf een essentieel onderdeel vormt van het gehele stadsvernieuwingsproces. Kon in de beginfase – in een periode met vrijwel volledige werkgelegenheid – nog genoeg genomen worden met bedrijfsbeëindigingen, thans is dit rampzalig. Maar bovendien komt men overal steeds meer tot de conclusie dat de mening van wonen en werken in de stadsvernieuwingsbuurten essentieel is. De gelden van het ministerie van Economische Zaken, die tot dusverre ook al gering van omvang waren kwamen aan een beperkt aantal gemeenten ten goede. Thans worden ze over alle gemeenten versleuteld, waardoor die gemeenten die met een groot bestand van te renoveren bedrijven te maken hebben, in grote moeilijkheden dreigen te geraken. Wat denkt de staatssecretaris daaraan te doen?

2. Stadsvernieuwing is een veelomvattend proces, dat het welzijn in zeer veel facetten raakt. Het gaat niet alleen om de fysieke verpaupering, maar ook om de sociale, culturele en educatieve. Hoe denkt de staatssecretaris met de wel zeer geringe bedragen van de ministeries van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, Sociale Zaken en Werkgelegenheid en Onderwijs en Wetenschappen tegemoet te kunnen komen aan de reële behoeften?

3. Zonder het environmentalisme volledig te aanvaarden, is wel duidelijk dat fysieke verpaupering vandalisme, criminaliteit, alcoholisme en druggebruik bevordert. De slechte omgeving is een broedplaats voor alle mogelijke zaken, die Justitie in de repressieve sfeer handenvol geld kost. Draagt Justitie bij in het stadsvernieuwingsfonds, zo ja hoeveel, zo neen, waarom niet?

Blijkens persberichten zijn er onder de 89 gemeenten, die na 1 januari 1985 een directe geldelijke toedeling zullen ontvangen, een aantal die aanmerkelijk meer geld dan tot dusverre ter beschikking zullen krijgen. Kan de staatssecretaris een indicatie geven:

- om welke gemeenten het gaat;
- welke bedragen daarmee gemoeid zijn;
- en of de verwachting is dat deze gemeenten erin zullen slagen hun plannen aan te passen aan de veel grotere geldstroom, die hun zal toevallen?

Circa 25% van het nationale stadsvernieuwingsfonds zal door de provincies versleuteld worden. Daarbij rezen bij de leden van de P.v.d.A.-fractie de volgende vragen:

a. Is het provinciale bestuurlijke en ambtelijke apparaat wel toegesneden op deze nieuwe coördinerende taak, waarin bovendien van de provincie wordt verwacht te komen tot een verantwoorde prioriteitsstelling?

b. Dreigt geen nieuwe bevoogding waardoor de gemeentebesturen het gevoel zullen krijgen te maken te hebben met een provinciaal centralisme, dat door zijn geringere deskundigheid (in vergelijking met Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer) tal van gewenste zaken kan frustreren?

c. Kan de provincie een gemeente – ook na vier jaren – het haar toekomende aandeel in het nationale stadsvernieuwingsfonds onthouden? Zo ja, bestaat daartegen dan beroep?

De leden van de P.v.d.A.-fractie juichten het in het kader van het schenken van vertrouwen aan de gemeenten, dat inherent is aan de decentralisatie, toe dat de kwantitatieve verslaggeving aan de provincie, geglobaliseerd is. Niettemin vroegen zij zich af of de aanmaning tot kwalitatieve verslaggeving niet wat harder had mogen klinken. Het is minder interessant om te weten hoeveel particuliere woningen tegen welke bedragen gekocht zijn (om maar een voorbeeld te noemen), dan om te weten met welke diskwaliteiten een gemeente kampt, zowel wat betreft de fysieke als de maatschappelijke verpaupering. Het zou evenzeer goed zijn, dat gemeenten in hun verslaggeving zouden vastleggen welke positieve, sociale gevolgen de stadsvernieuwing heeft (voorbeeld: het verdrijven van de heroïne-handel uit het Oude Westen in Rotterdam, terwijl de vernieuwing nog maar halverwege is). Is de staatssecretaris van plan de gemeenten te wijzen op het grote belang van deze kwalitatieve verslaggeving?

In de wet wordt gesproken over inspraak en niet over het bredere begrip participatie, dat niet alleen inspraak maar ook medezeggenschap omvat. Waarom is deze minimalistische terminologie gekozen nu steeds meer blijkt dat het stadsvernieuwingsproces pas een succes wordt, indien de bewoners ten volle medewerken?

Ten aanzien van de vervangende nieuwbouw tegen stadsvernieuwingshuren (vergelijkingshuren en/of huren, waarop 0,75% korting is toegepast) is voor een regeling gekozen, waarin actieve gemeenten een te gering contingent zullen krijgen. In een brief van het LOS dd. 5 maart 1984 is te lezen dat tussen de eigen gemeentelijke planning en de met aftrek toegestane contingenten een discrepantie van 31,2%-80,8% valt te constateren. Zelfs indien in de planning van de gemeenten sprake zou zijn van optimisme, spreken deze cijfers een dreigende taal. Hoe denkt de staatssecretaris dit probleem aan te pakken?

In een rapport van de Raad voor de Arbeidsmarkt dat kort geleden is verschenen, bepleit de voltallige Raad een terugploegoperatie ook bij renovatie. Past dit in het beleid van de staatssecretaris?

Gemeenten en provincies zullen bij het opzetten van de bestuurlijke en ambtelijke aanpak van de stadsvernieuwing voor grote en ingewikkelde problemen komen te staan. Op welke wijze denkt de staatssecretaris dat zij geholpen zouden kunnen worden bij de oplossing van deze problematiek?

Standpunt van de G.P.V.-fractie

Het lid van de G.P.V.-fractie kon zich in grote lijnen met de inhoud van het voorstel van wet verenigen, maar wenste niettemin op een aantal punten nader in te gaan.

1. Door de C.D.A.-fractie is in de Tweede Kamer gesteld dat het kenmerk van de wet is een aanvulling te zijn op de Wet Ruimtelijke Ordening. Als dit zo is, ware het dan niet juister geweest om de Wet Ruimtelijke Ordening aan te vullen? Waarom is voor deze weg niet gekozen? Gezien de lange weg kan de tijdsduur toch geen argument zijn?

2. Bieden de bestaande wetten als daar zijn: Hinderwet, Drank- en Horecawet, wet Geluidhinder, Bouwverordening en Monumentenwet etc. niet voldoende waarborgen om hinder en verval tegen te gaan? Is daar een aparte leefmilieuverordening voor nodig? Zijn bepalingen over het gebruik in multifunctionele oude wijken wel voor de hand liggend? Is overigens tegen moedwillig verval met regelgeving wel effectief op te treden?

3. Is het mogelijk dat het concept-besluit op de stads- en dorpsvernieuwing ter inzage wordt verstrekt?

4. In een artikel in het weekblad «Bouw» van 14 april 1984 wordt door de schrijvers Heugeveld en Ufkes betoogd dat de kosten van de stadsvernieuwing met een factor twee worden onderschat. Het succes van deze wet zal mede afhangen van de financiële middelen welke het Rijk ter beschikking kan stellen. Indien de genoemde stelling van de schrijvers op reële feiten zijn gebaseerd zal dan het tempo van de stadsvernieuwing niet aanmerkelijk lager komen te liggen dan gewenst en zullen de lasten van de overheid dan niet naar de verdere toekomst worden verschoven? Kan de staatssecretaris zijn visie eens geven op dit facet?

5. Er zijn provincies die het als een gemis ervaren dat er geen meerjarenoverzicht bestaat van de totale stadsvernieuwingsmiddelen die per provincie beschikbaar worden gesteld. Is aan dit bezwaar tegemoet te komen?

Artikel 7

Dit artikel stelt niet bindend aan de gemeenten voor om een leefmilieuverordening en een stadsvernieuwingsplan vast te stellen. De stadsvernieuwing kan ook op andere wijze plaatsvinden. Als een gemeente de laatstgenoemde weg kiest, kan deze dan eveneens middelen krijgen uit het stadsvernieuwingsfonds?

Artikel 32

In artikel 32, lid 1 wordt gesteld dat gebouwen etc. bij vervanging uit een gelijksoortige bebouwing moeten bestaan en een nagenoeg gelijke bouwmassa moeten hebben. Is deze bepaling niet erg dwingend en is de mogelijkheid niet aanwezig dat hinderlijke grote gebouwen, die uit de schaal vallen, bij vervanging weer met dezelfde uit de schaal vallende omvang kunnen worden herbouwd?

Artikel 42

In artikel 42 lid 2 hebben Gedeputeerde Staten de bevoegdheid om gemeenten te «straffen» door de jaarlijkse bijdragen te verlagen of stop te zetten. Waarom is er geen bevoegdheid om de gemeenten te «belonen» door de jaarlijkse bijdragen te verhogen?

De voorzitter van de commissie,
Van Veldhuizen

De griffier van de commissie,
Sprey